

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 7 Januari 1900

N:r 15

INNEHÅLL: *Henrik Ibsen* (med 1 porträtt). "*Belles of Newyork*" (med 2 porträtt). *Hemkomsten*, Novell. *En svensk affärsresa jorden rundt* (med 5 illustrationer). *Bilder från kriget* (med 3 illustrationer). *Charles Lamoureux* (med 1 porträtt). *Från Hvar 8 Dags första amatörfotografitävling* (med 1 illustration). *Skandinavien på Parisutställningen* (med 3 illustrationer). *Guldörstens offer* (Följetong, med 1 illustration, forts.) *Veckans porträttgalleri* (med 3 porträtt). *Breflåda*. *Till våra läsare*.

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

HENRIK IBSEN.

Han var en stor konstnär. Man kände hans namn öfver hela världen. En gång — det var nu många år sedan — hade han gjort sitt lifs mästerverk, en bild af »Uppståndelsens dag». Med ett slag blef han en man, om hvilken männen talade och som kvinnorna älskade. Han blef rik, fick ordnar, köpte sig hus och föraktade människorna, som icke förstodo honom — när hade de förstått en konstnär? Men något mästerverk skapade han icke mera, han gjorde porträttbyster af män och kvinnor, och med djäfvulsk konstfärdighet gaf han dem »dolda djuransikten».

Under tiden hade han icke tänkt på henne, som hjälpt honom att skapa mästerverket. Först sedan han blifvit en stor man och hade de många pänningarna, husen och ordnarne, mötte han henne. Och se, de hade båda tappat sitt eget jag, under den långa ensamma resan. Han hade förlorat tron, hon hade mistat förståndet. Ungdomens kraft, ungdomens tro, ungdomens hopp voro döda.

Det föll dem in ett ögonblick, att de skulle kunna väcka dem till lif, åtminstone trodde han det. Och de vandrade uppför det höga bärget, hvarifrån de skulle se all världens härlighet. De skulle blicka ner på de stora vidderna, i herrskadrömmar skåda ner på de jordkrypande människobarnen — höra hur träden under dem susade sina underliga melodier, känna hur lifvets friska luft fylde deras sjuka lungor. Och när kvällen föll på och det blef så underbart tyst omkring dem, då de där nere från jorden icke sågo något annat än små glimmande ljus, skulle stjärnorna tindra öfver deras hufvuden. Harpor skulle klinga i luften, i salig hänryckning skulle de vakna ur den långa dödssömmen, där uppe på fjället skulle deras bröllopsnatt lefvas fullt ut — »de döde vilde vågne».

Så föllo de utför bärget. Och uppvaknandet vardt döden.

Så skildrar den store norske mästaren sin hjälte i det nya drama, som nu utkommit, omtalas öfver hela världen, som ingen annan mans verk, bedömes olika och förstås olika. Den ene bedömaren har icke samma åsikt om det som andra. Den outgrundlige gåtöfwaren har åter räckt dem något att pröfva sina krafter på.

Innehållet visar, att Ibsen i detta drama mycket tänkt på sig själf. Nu står han, mänskligt att se, vid slutet af sin bana, och det förefaller, som om den man, som varit

så mycket beundrad men antagligen så föga lycklig, velat göra upp sitt mellanvarande och funnit, att den gamle judakonungen hade rätt, då han utbrast: »allt är förgängligt under solen». Intet är visst, utom att vi skola dö; våra mästerverk och våra stora tankar äro intet, om vi icke ha lifvets hopp kvar. Alla de klingande loforden, de glänsande stjärnorna, de gyllene kedjorna, de präktiga husen skulle han, som eger dem, vilja gifva blott för att en enda dag kunna sjunga i solens glans med den han älskade, drömma en enda natt med den, som för honom är ungdomen och lifvet. Och i bittert vemod finner han, att man icke kan väcka upp de döda. Han vet, att han skall dö, han såväl som den store byggmästaren Solness, hvilken störtade utför den höga ställningen. Och då han faller ner i afgrunden, hör han icke som Brand, då han utropade: »mannaviljans quantum satis», orden: »han är deus caritatis» — nej, en diakonissa, en svartklädd kvinna, som vårdar sinnessjuka, blickar efter honom och säger, äfven hon begagnande romarspråket: »pax vobiscum».

Frid! Dödens frid, då han begärde lif, grafvens ro, då han längtade efter lycka, förintelsens stelhet, då han drömde om kärlek!

Är det den stores sluträkning med lifvet, så må människorna beklaga honom. Men det finnes andra, som ock äro att beklaga, och det är människorna, ty han, den store konstnären, som en gång gaf dem de härligaste marmorstatyer, har under långa och många år, medan han vandrade på jorden, blef rik, mäktig och lysande, skänkt dem mer eller mindre fasansfulla verk med »dolda djuransikten». Han har förmörkat deras fantasi, han har plockat sönder deras blommor, han har släckt deras stjärnor. Grubblande har han gått genom världen, och den stora väldiga ensamheten, i hvilken han lefvat, har gjort hans blick skarp i mörkret, men den har försvagat den, så att den icke kunde tåla ljuset. Och ingalunda har han haft sinne för de stora, väldiga och ljusa krafter, som visa sig i tiden, han har icke märkt, att millioner människor, som hittills knappt lefvat, vaknat till nyfödt hopp och lif, att vår tid ser lyckan växa för de många ifrån att ha varit några fås egodel, att vidskepelse och okunnighet försvinna, att fördomar minskas, att friheten, den jublande friheten, hvars rena, jungfruliga skönhet väntar sin mästare, vaknar öfver hela jorden i den fagrade vår.

Och den store konstnärens sista bok kom ut på det stora århundradets sista månad. Det ligger en djup symbolik i det. Finde-siècle-stämningen har aldrig firat sina orgier vildare än här, där det vilda högfjället skymtar förbi med sina afgrunder och snötäckta tinnar, som försvinna i dimman, under det att dårhusets trånga portar öppna sig bredvid och dårhusvakterskan avslutar skaldens sista bild ur lifvets tragedi.

Nu hafva klockorna ringt in ett nytt århundrade. Nu är tiden för honom, den store, som komma skall. Han, som skall besjunga det nya århundradets vår, så som det gamla århundradets mästare skildrade dess vinter. Nu skall han komma, som kan njuta af vårens jungfruliga sippor, som kan se solen lysa, strömmarna leka, som kan älska lifvet och dess skönhet. Han som skall lära människorna att vara lyckliga, därför att de älska, och lära dem älska, därför att de äro lyckliga.

Denna skald skall måhända då för sina öron höra Majas ord i »När vi döde vågner»:

»Min fangenskabs lif er förbi»
Jeg er fri som en fugl — jeg er fri»

och han skall tänka på honom, som diktade allt svartare och svartare i det förra seklets aftonskymning. Och med en viss rysning skall han erinra sig, att aldrig har en man, under det att skuggorna föllo, arbetat sig högre än den norske gåtogifvaren. Och han skall tycka sig följa honom på vägen upp mot stjärnorna, på de branta klipporna, genom de snåren, utefter de svindlande djupen. Och han skall med en tår i ögat — ty han är en lycklig man och kan gråta — säga: »så långt kom han i skymningen, hur långt skulle han icke nått, hur högt skulle han icke stigit i solens glans!»

Gustaf Bellander.

»BELLES OF NEWYORK».

Vidstående bild visar porträtten af tvenne vackra amerikanska skådespelerskor, hvilka under säsongen gjort stor succès i London, systrarne *Edna* och *Jane May*.

Fotografien, tagen i London samt där reproducerad, är synnerligen lyckad och ger en mycket god föreställning om »de båda rosornas» fägring. *Edna May*, den äldre af systrarne har gjort sitt namn som innehafvarinna af titelrollen i den bekanta amerikanska operetten *The Belle of Newyork*, hvilken i Amerika och England vunnit en kolossal framgång, till hvilken miss *May* i högsta grad bidragit.

Den yngre system *Jane* ger icke den äldre mycket efter i behag och dramatisk begåfning. Hon spelar en af de »engelska flickorna» i *Florodosa*, hvilken pjäs alltjämt går för fulla hus i London. En göteborgare, som nyligen sett henne där, vitzade förtjust vid hemkomsten att han aldrig hört en teatersalong *Jane*-ljuda af så starka applåder.

Jane och Edna May.

HEMKOMSTEN.

NOVELLETT AF VICTOR GARIEN.

Från franskan för H. S D.

I.

Locmaria är ett litet fiskläge i en af Douarenez' afkrokar. När det är ebb, hvila de få hus hvaraf det består på ett ofantligt sandhaf, hvars ökenliknande dysterhet förlänar landskapet en viss karaktäristisk prägel af storhet och svärmöd. I den lilla hamnen som invid stranden är aldeles uttorkad ligga fartygen på sidan. Intet lefvande väsen synes till. Byn förefaller obebodd.

Men uppåt land växa dock äppleträden i stora soliga trädgårdar och bostäderna förete en helt inbjudande anblick, hvilken bildar en hjärtkontrast till dynernas och det oändliga sandhafvets tröstlösa ödslighet.

Det var den 27 Oktober.

Solen gick ned med röda strålar i gyllne dimma och lät sina ännu varma strålar falla öfver den ändlösa sanden, när Daniel Ponkerlo i denna stilla skymning nådde målet för sin sista dagsmarsch och nalkades den hemort, som han skulle återse efter sju års bortovaro.

Hur mycket hade icke händt under denna tid, hvilket gjort honom till en annan människa och måst utplåna så mången hågkomst ur hans minne! Men hemlängtan till hans kära Bretagne hade alltid tryckt hans sinne under alla de vedervärdigheter han haft att utstå. Och så snart han var fri, hade han förvandlat sina små tillhörigheter till pengar samt instinktmässigt, likt svalan som hvarje sommar föres tillbaka till sitt bo, återvänt till hembygden.

Där trodde man honom vara död. I själfva verket hade »Albatross», ombord på hvilken han seglat ut på fiskefärd, gått under med man och allt i atlantiska oceanen. Icke en matros hade räddats ur detta skeppsbrott, enligt hvad autentiska meddelanden uppgåvo, och marinministeriet hade officiellt underrättat de anhöriga om att alla ombord på »Albatross» funnit döden i vågorna. Själf hade emellertid Daniel Ponkerlo, den siste af de kvarlevande naken och utthungrad slungats i land vid kusten af Labrador, efter att i tre dygn på en svag plank hållit stånd mot hafvets raseri.

Han hade råkat i händerna på en skara äfventyrare, hvilka tvingade honom att deltaga i deras vilda ströftåg och till slut släpade honom med till de ödsligaste och mest afskräckande trakter, där de skulle söka efter guld. Här var ingen förbindelse med den yttre världen möjlig. Den strängaste disciplin rådde bland dessa män, hvilka först efter sju år skildes åt, sedan de utträttat det hårdaste arbete utan någon nämnvärd vinst. Daniels andel var emellertid stor nog att sätta honom i stånd att lefva något så när bekymmerfritt i sin hembygd.

Ju närmare vandrarén nalkades fiskläget desto lifligare kommo minnena fram. Han såg i tankarne åter sin Mariane som han tagit till hustru och efter bröllopet fört med sig till ett litet prydligt hem. Där hade de lefvat tillsammans ett år — ett år af lycka, ett jordiskt paradys, hvaraf hågkomsten varit hans tröst i alla lidanden.

Ja, han skulle återse denna kära vrå af världen — men skulle han äfven återse henne, sin älskade Mariane? Och om han fann henne åter, skulle hon vara densamma som förr?

Hans hjärta slog hårdt af ängslan, när han gjorde sig dessa frågor.

Så döko bredvid den älskades drag andra ansikten upp i hans minne, anhöriga och vänner, isynnerhet hans vän Yves Clourette som han en gång under en storm räddat från att drunkna.

II.

Vid mörkrets inbrott varseblef Daniel under häftig hjärtklappning sitt forna hem och kände igen sin trädgård. Han gick förbi häcken, gick in på gården och styrde varsamt sina steg mot huset. Dörren och fönstren stodo på vid gafvel.

Han steg in. Ingen kunde upptäckas vare sig i rummet till höger, hvilket man förvandlat till visthusbod, eller i det större till vänster, hvilket liksom förr i världen var kök, mat- och sofrum. Brödkorgen, som medelst ett snöre hissades upp i taket, stod där ännu. Liksom förr hängde en lampa framför eldstaden.

Plötsligt stack glansen från en metall Daniel i ögat. På väggen hängde Marianes »Jeanette», den lilla kedjan med guldkorset, hvilken han gifvit henne på bröllopsdagen.

Den hemkomne kände tårarne rinna ned för kinden.

Men nästan i samma ögonblick blef han på den andra väggen varse en blus och en manshatt bredvid ett gevär.

Som träffad af blixten for han tillbaka och nu fick han plötsligt, när han vände sig mot fönstret, syn på sin älskade Mariane, hvilken strålande af fågning och lycka kom ner ifrån trädgården upp mot huset.

Hon höll ett litet barn på armen. Ett annat, som kunde vara omkring fyra år, gick bredvid och höll fast i hennes kjol.

Men Mariane var icke ensam. En man följde henne med lugna steg och kastade ägarens belättna blick på trädgården. Och i denne man, som tydligen var kvinnans man och far till de båda barnen, kände han igen sin gamle vän Yves Clourette.

Om en blix slagit ned öfver den olycklige Daniels hufvud, hade han ej kunnat bli hårdare slungad till marken. I ett ögonblick insåg han vidden af hela sin olycka och kände att hvad som händt icke kunde göras ogjort.

»Hvad skulle han taga sig till?»

Vreden började koka i honom. Men han behärskade sig. Han öfvervann äfven svartsjukans gräsliga marter och beslöt med denna plötsliga hast, hvilken endast verkligt heroiska sinnen äro i stånd till, att aflägsna sig igen.

Han gjorde på fläcken det största af alla offer.

Innan man hunnit observera honom, rusade Daniel till gången som skiljde de båda rummen, efter att först hafva ryckt till sig Marianes lilla guldkedja. Därpå gick han till bakdörren som ledde ut i trädgården, hvilken han sakta smög sig igenom. Med ett hopp var han öfver häcken och satte i väg som en tjuf öfver fälten.

III.

När makarne Clourette kommo in, märkte de ej något ovanligt. Ej det minsta tecken förrådde det sällsamma besök, som deras lilla lugna hem fått mottaga.

Den enkla aftonmältiden bestod af potatis och fruktkaka, hvilken man sköljde ned med några glas cider.

Efter kvällsmaten genombläddrade Yves Clourette som brukligt almanackan, dessa bönders vanliga lektyr. Han gjorde bland annat sin hustru uppmärksam på att det var den 27 Oktober, d. v. s. blott några få dagar till »Alla själars dag.»

När barnen kommit i säng, lade sig de båda makarne själfva till hvila och föllo snart i djup sömn.

Därute kastade fullmånen sitt skarpa ljus öfver jorden och aftecknade med svarta och precisa streck fruktträden mot det gröna fältet. Den glänste öfver hafvet, hvilket sedan en timme gjorde sitt anlopp mot hamnen och fyllde den med muntert dansande böljor som gladt skvalpande smekte stranden.

Vid 11-tiden vaknade Mariane och fylldes plötsligt med en outhärlig förfäran.

I fönstret, som ännu stod öppet, såg hon tydligt den döde Daniel Ponkerlo, som förebrående riktade sina svarta ögon på henne.

Med ett skri sträckte hon blek och darrande ut handen mot fönstret. Skuggan var försvunnen.

»Hvad är det?» ropade Yves Clourette, och för förskräckt upp ur sömnen.

»Jesus Maria!» skrek Mariane darrande, »jag har sett min döde man i fönstret, lika tydligt som jag ser dig!»

»Sådana dumheter!» svarade Yves i det han skyndade upp ur bädden och klädde sig brådslande.

Därpå tog han bössan och gjorde en rund kring huset, men återvände snart utan att ha upptäckt något. Han stängde fönstret och lade sig igen i det han lugnade sin hustru:

»Du har drömt, sof nu och tänk inte mer på det.»

Daniel, som intagit sin måltid på ett aflägsset liggande värdshus, och tillbragt aftonen försänkt i bittraste själskval, hade ej velat lämna trakten utan att först än en gång ha fått återse henne, som han älskat så innerligt. Han hade gått öfver till Marianes hus utan att någon lefvande själ fått se honom.

Slumpen hade varit honom bevågen, ty han hade kunnat betrakta henne en lång stund under det hon sof.

Men hennes skri af fasa hade jagat bort honom och han hade måst fly i en hast, och nu flög han, som om han verkligen vore den nattens vålnad hvilken alla frukta, öfver marken. Han lämnade Locmaria för alltid.

IV.

När Mariane morgonen därpå vaknade ur en tung sömn, märkte hon till sin stora förskräckelse

att den lilla guldkedjan var borta. Detta hemlighetsfulla, oförklarliga försvinnande gjorde den unga hustrun nedstämd och dystert tankfull för lång tid.

Obestämda samvetskval vaknade i hennes hjärta och vid hågkomsten af den plötsliga synen — ty hon glömde ej det ögonblick, då David Ponkerlos orörliga skugga visat sig vid fönstret — frågade hon sig mången gång om hon ej handlat orätt, när hon gift om sig efter att endast ha varit enka i två år.

Precis ett år efter ofvan skildrade tilldragelser fann Mariane, när hon en morgon slog upp ögonen, den lilla kedjan åter på just samma plats där den hängt förut. Detta var lika oförklarligt som försvinnandet, ty ej heller nu hade hon eller hennes man observerat någon främling.

Saken hade emellertid tilldragit sig på följande sätt:

Om Daniel också en gång ensam öfverlevat ett förfärligt skeppsbrott, hade han dock ej förmått öfverleva det moraliska skeppsbrott, vid hvilket alla hans förhoppningar gått under. Från detta ögonblick var han blott en kropp utan själ. Utan att kunna finna lycka eller tröst irrade han från land till land.

Lidande af ett obotligt svärmod vågade han vid hvarje tillfälle som erbjöd sig, lifvet, i hemlig förhoppning att äntligen finna den död, som hans samvete förbjöd honom att själf tillfoga sig. I Chicago blef han så under en eldsvåda, vid hvilken han utträttat underverk af tapperhet, träffad af en brinnande bjälke och dödligt sårad. Man förde honom till hospitalet, där han om några dagar afled.

Ändtligen var hans lidande slut.

Men innan Daniel dog, hade han lyckats finna en person som kunde utföra hans sista vilja. Han hade till kamrat bredvid sig en matros från Bretagne vid namn Closmadeue, hvilken var från en by i närheten af Closmaria och efter sitt tillfrisknande ämnade återvända hem. Daniel gaf honom den lilla guldkedjan och tog ett heligt löfte af honom att den 27 Oktober, på dagen ett år efter hans olyckliga hemkomst, upphänga kedjan på den noga beskrifna platsen i rummet. Men framför allt besvor Daniel honom att aldrig omtala de närmare omständigheterna vid hans död, utan låta alla lefva i den tron att han gått hädan redan för sju år sedan.

Matrosen lofvade det och Daniel kunde dö lugnt.

Vid återkomsten hem uppfyllde Closmadeue ordentligt den döendes bön. När Yves Clourette fick se att kedjan fanns på sin gamla plats, sade han med fullaste öfvertygelse till sin hustru:

»Den aflidne Ponkerlos själ har återvänt hit i natt. Din pröfvotid är slut. Han har förlåtit dig!»

Mariane log genom tårarne och sade:

»Stackars Daniel!»

Och hon anade ej, att denna tanke från ett hjärta tvärsöfver atlanten med sin vinge lätt vidrörde Daniel Ponkerlos nyss täckta graf.

EN SVENSK AFFÄRSRESA JORDEN RUNDT.

III.

Japanens moderna industri har blifvit mycket omtalad såsom ett bevis på japanernas lifskraft, energi och företagsamhet i motsats till den blodfattige kinamannen. Härvid smickrar man emellertid de förre på den senares bekostnad. Den japanska industrien är visserligen ganska aktningsvärd i några affärsgränar, men den kan hvarken täfla med eller mäktar utestänga den europeiska och amerikanska marknaden inom landet. Tvärtom har denna marknad blifvit allt större. Japan kan ju ej håller själf producera hvad som kräfvdes för uppehållet af en stor inhemsk indstri.

I fråga om t. ex. bomullstyger ligger den japanska väfnadsindustrien ännu öfver, tack vare låga produktionskostnader och en högt utvecklad konstskicklighet. Äfven i tillverkningen af finare papperssorter förtjänar Japan sitt goda industriella rykte. Men för att uppehålla detta måste man använda råmaterialet trämassa, hvilket ock redan i stora mängder importereras från Europa och Amerika.

Japan är i saknad af alla grufvor. Dess berg spruta endast eld — såvidt de ej för länge sedan äro utbrunna. Någon egen järn- och stålindustri kan således ej här bli tal om. Ett stort järnverk är emellertid nu under anläggning af staten. Malmen hämtas från Kina, som i utbyte använder japanska kol. De båda

grannarne, som annars ej äro vidare goda vänner, bränna således dock ej samma kol förgäfvdes! Naturligtvis finnes det stora utsikter för uppdrifvandet af svensk export af stål och järn på Japan. I nästa krig ha kineserna utsikt få smaka »hur svenska stålet biter». Det vore ju en grym ödets ironi, om de skulle få blöda för bajonetter, som smidits af deras egen malm!

Europa har emellertid en svår konkurrent i Förenta staterna, hvarifrån införseln till öriket stigit betydligt. Från Japan till nordamerikanska kontinenten (Vancouver B. C.) är det endast cirka 14 dagars resa. De smarta yankees bannlysa all kinesimport till sitt land, under det de förstå att själfva skaffa sig en lysande industriell export till Japan. Hvem kan neka till att detta är fiffigt uträknadt?

*

Japanerna äro, trots sin gamla kultur och sitt efterapande af europeiska mönster, ännu ett halfciviliseradt släkte, med alla ett sådants otrefliga egenskaper. De högre klasserna kunna förefalla nog så bildade, men man behöfver endast lätt skrapa på den polerade ytan, för att den gamla halfcivilisatiopen skall sticka fram i dagen. Japanens mycket omtalade

tillgänglighet mot utlänningar inskränker sig till en »utvärtes anständighet» — en formell höflighet, bakom hvilken den gamla animositeten mot västerlänningen sitter kvar. Detta få de utländska affärsmännen nog samt erfara. Emellertid vinner den europeiska klädedräkten så småningom inträde hos männen, såsom varande nödvändig vid modernt arbete. Men naturligtvis taga japanerna sig ur estetisk synpunkt mindre fördelaktiga ut i dylik kostym! De småväxta, ofta klen

Japanesisk "stortvätt".

Japanesiskor ränsan de té.

byggda kropparne passa bättre i japanens pittoreska drägt. Japans förnämsta städer äro följande tre: Tokio, hufvudstaden, med hamnstaden Yokohama, Kioto, den vackraste staden, där de förmögna japanerna ha sina residens, samt fabriksstaden Osaka med hamnstaden Hiogo, af européerna kallad Kobe. Af den renlighet och propreté, som annars utmärker Japan, finner man ej många spår i Tokio och Osaka och dess hamnstäder. Gatureglering och kloakväsen äro nämligen ytterst dåligt genomförda.

Kioto kan vara stolt öfver elektrisk spårväg. Men den har kostat många medborgares lif. I Japan är nämligen bruket att alla vagnar köra ur vägen för den gående. I tro att det vore möjligt äfven för den elektriska spårvagnen att vika undan, offra nästan dagligen någon hederlig japanes sitt lif under denna nittonde seklets »Juggernaut», hvilken ej som andra, hyggliga fordon kör ur vägen.

Illustrationerna för dagen äro kanske ännu intressantare än de föregående i denna serie. Man kan näppeligen tänka sig vackrare sceneri, än den förtjusande vyn från Nagasaki. Och dock ses den här »i tredje hand» — reproducerad efter fotografi efter naturen. Ett vackert bevis på hur *konsten* i dessa dagar kan mäta sig med denna senare!

De andra bilderna från Japan äro främst af intresse för våra läsarinnor, som här få en smula inblick i japanskornas lif. Att det äfven kan finnas

vackra damer i Japan synes ju tydligt af porträttet å nästa sida. Men vi kunna lugna läsarinna med att de japanska skönheterne ingalunda kunna mäta sig med de svenska, vare sig i anseende till fågning eller antal. De små beskäftiga damerna se emellertid näpna och snälla ut där de sitta vid sitt tebord — »kaffesystrar» äro de inte! Deras stortvätt af de vackra bomullstygnerna tycks försiggå utan någon vidlyftig apparat med

En »tēju» i Japan.

brygghus och bykgummor, som i vårt goda land äro oundvikliga för en husmoder.

* * *

Låt oss nu som hastigast göra en titt till det härliga Java, den förnämsta af de stora ostindiska öarna och perlan bland Hollands asiatiska besittningar. Java liknar till sin natur i hög grad Japan. Dess vulkanrikedom till och med öfverträffar detta lands. Java är det mest vulkanuppfyllda land på jorden. Den stackars javanesen lefver bokstafligen på en vulkan, hvilken många gånger vållat ofantliga förluster af människolif och egendom. Till ersättning är Java emellertid ett ofantligt bördigt land, hvars rika vegetation och härliga scenerier alltför litet beaktats af turisten. Den resande finner här sevärdheter, om hvilka han ej drömt.

Det vackraste på Java är »arracksstaden» — i denna egenskap är den mest intressant för svenska affärsmän — Batavia, med fullt skäl döpt till *the queen of the east*, österns drottning. Det vackraste och mest sevärda i närheten af Batavia är den världsbekanta botaniska trädgården i Buiten-Zorg, det fjärran österns nästan egendomligaste och mest storslagna plats. Batavia är formligen ett litet Paris, som

En japansk »skönhet».

slungats ned under tropikens brännande sol. Midt bland den rikaste tropiska vegetation finner man här moderna storstadsmagasin med det mest lysande europeiska sortiment.

Javas största handelsstad är Surabaja. Den är belägen på öns norra kust och har omkring tio tusen invånare.

Utrymmet tillåter tyvärr ej för dagen intagandet af någon bild från Java, men till nästa nummer utlofva vi ett par mycket pittoreska vyer från den intressanta ön.

(Forts.)

Japan: Vy från Nagasaki.

BILDER FRÅN KRIGET.

LORD ROBERTS OF KANDAHAR
Den nye engelske öfverbefälhafvaren i Sydafrika.

SIRDAREN LORD KITCHENER
Lord Roberts' närmaste man.

Engelska soldater öfverraskas under fotbollsspel af boernas granater.

Et par dagar före jul afled hastigt i Paris den bekante kapellmästaren Charles Lamoureux, i en ålder af 65 år.

Lamoureux var ursprungligen violinist. Född 1834 i Bordeaux kom han vid unga år till Paris och började studera vid konservatoriet Under Girards ledning i violinspel samt under Leborne's och Chauvet's i komposition mognade han till en mångsidigt utbildad konstnär. Efter att först ha uppträdt som virtuos tog han engagement som violinist i Gymnase-teaterns och Stora Operans orkestrar. Tillsammans med Colonne, Adam och Rignault bildade han en kvartett som en del år gäfvo regelbundna kammarmusiksoaréer. År 1873 stiftade han »Société de Musique Sacrée», i spetsen för hvilket han som ledare vid oratoriernas uppförande lade grunden till sitt anseende. År 1876 kallades han till stora Operan och blef två år därefter Deldevez' efterträdare som förste dirigent. Men snart lämnade han operan för att ägna sig åt sina privata företag. År 1881 bragte han till lif de bekanta *Nouveaux Concerts* (Concerts Lamoureux), hvilka skapat hans rykte. Dessa konserter blefvo Parissäsingens *événements*.

Lamoureux är särskildt bekant som en entusiastisk och ifrig beundrare af Wagner, hvars musik han trots allt motstånd lyckades införa i Paris. »Men det var icke lätt», omtalade han sedan. »När jag skulle uppföra »Lohengrin» för första gången (1887), hade jag — utan skämt —

gjort upp mitt testamente. Jag var öfvertygad om att jag skulle bli föremål för ett attentat. Men konsten ville annat. Trots rop, hvisslingar och skral fortsatte jag att dirigera, koncentrerande all uppmärksamhet på partituret och innerligt tyst bedjande att parisarne skulle få ögonen öppna för Wagner, den ende ouppnådde mestaren. Gud ske lof lyckades det mig —».

Personligen var Lamoureux en glad, jovialisk och angenäm människa. Han var på sätt och vis ett original, men ett älskvärdt sådant.

När man såg den lilla tjocka figuren — med de korta benen, det godmodiga, af hvitt skägg omgifna ansiktet, de små händerna begrafna i fickorna på den långa pelsen, som räckte ända ned till fotknölarne, och den gammalmodiga, stora bredskyggiga cylinderhatten — kunde man ej kväfvä ett hjärtligt skratt. Och när han såg hur man sökte kämpa emot det, sade han helt gemytligt: »*Riez seulement!* Ah, jag vet nog att jag ser löjlig ut! *Va!*» och skrattade själf med.

Kort före sin död besökte han för ett gästspel Berlin. När en dag det vid taffeln spelande kapellet anslög takterna till en Straussvals, blef han plötsligt allvarsam. Därpå sade han till sitt sällskap:

»När jag en gång dör, måste man vid min begrafning spela en vals af Strauss. Folk skall skratta vid min död, liksom jag skrattat i lifvet, och inte gråta!»

FRÅN HVAR 8 DAGS FÖRSTA AMATÖRFOTOGRAFITÄFLAN.

Herr Leon. Zettergren, Stockholm.

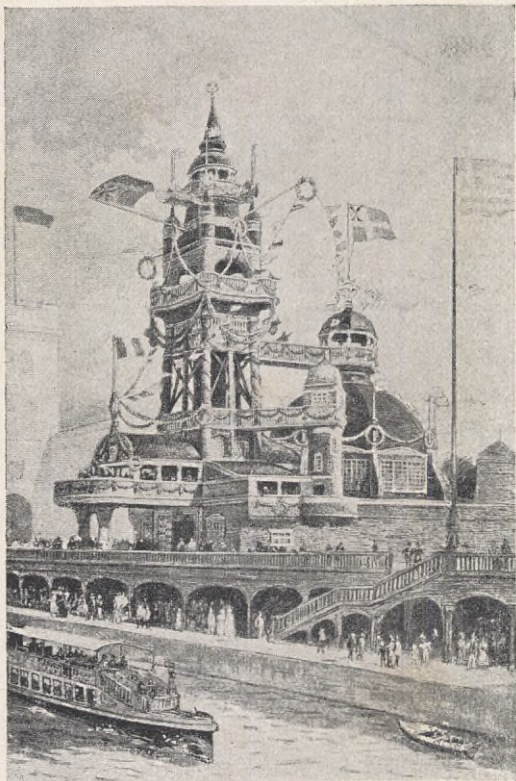
Hedersomnämmande.

Vy från Svartsjö slottspark

(Det f. d. k. slottet är nu tvångsarbetsanstalt. I denna del af parken hålles gudstjänst för fångarne under sommarmånaderna.)

SKANDINAVIEN PÅ PARISUTSTÄLLNINGEN.

»Nationernas gata» på årets stora exposition i Paris är, som bekant, belägen på *Quai d'Orsay*, på venstra Seinestranden. På den höga, stensatta terrassen resa sig nu de olika nationernas

Sveriges byggnad på Parisutställningen.

hus, slott och paviljonger. Hvilken prunkande syn kommer den ej att förete, den långa gatan med de hvita och skifferblå, eldröda och spenatgröna byggnaderna, med mohriska kupoler, indiska pagodtorn, förgyllda ryska »lökar» och sydtyska Nürnberger-spiror — och öfver det hela de många nationernas olika flaggor i alla regnbågens färger, med kors och stjärnor och ränder!

Det finnes ej någon stat på jorden som ej här får sitt eget hus. Från Nordamerika till Herzegovina, från Ryssland till Peru och Transvaal — alla äro de med vid det stora mötet, när Paris till våren öppnar sina armar och ropar till hela världen: Kom! Ryssland får en kyrkliknande byggnad å la Kreml, Tyskland en sydtysk borg, Föränta staterna en kopia af Capitolium i Washington, England ett engelskt herrgårds-corps de logis o. s. v.

Sveriges byggnad på Parisutställningen kommer helt säkert att göra stor effekt på grund af sin originella och anslå-

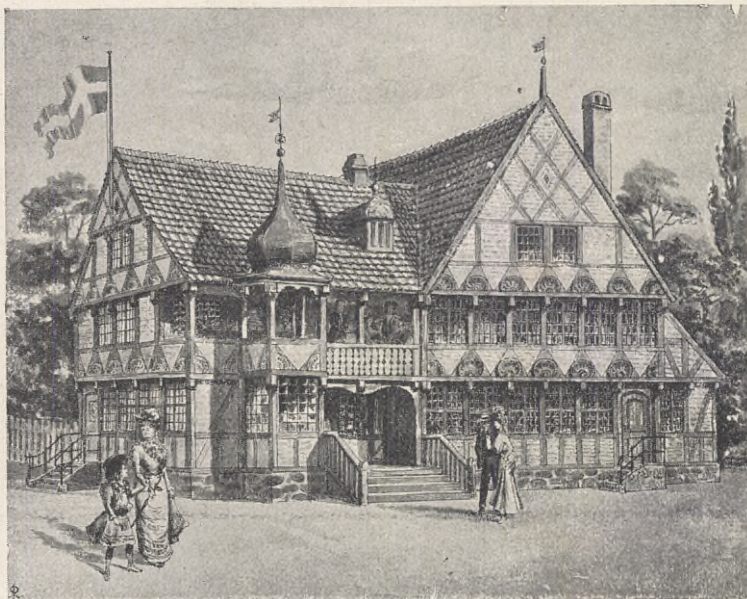

Norges hus på Parisutställningen.

ende arkitektur. Vår paviljong är belägen mellan Grekland och Monacos, men den stora mängden af svenska utställningsföremål finner man gruppvis öfver hela expositionsområdet. Öfverarkitekt för svenska afdelningen är, som bekant, hr Carl Möller, med hr F. Boberg och F. Lilljekvist vid sin sida. Hr Boberg inspicerar ock uppförandet af paviljongen å *Quai d'Orsay*.

Norges paviljong är byggd i samma stil som den på Chicago-utställningen — en bjälkbyggnad med stafkyrkearkitektur.

Danmarks byggnad är ett tvåvåningshus efter ritning af arkitekt V. Koch, utstyrdt i stil med sådana 2- å 300 år gamla byggnader, som man ännu får se i danska landsorten.

Det danska huset på Parisutställningen.

GULDTÖRSTENS OFFER

Af S. H. MERRIMAN.

Öfversättning för Hvar 8 Dag.

I hvarje nummer lämnas ett kort sammandrag af följetongens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens i Haag besök hos en döende, af hvilken han köper för tusen gulden ett dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, stoppar professorn pängarne tillbaka i sin plånbok. I andra kapitlet sammanträffa den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följas åt till den senares onkel, lord Ferriby, där de finna husets unga dotter, miss Joan, strängt upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till fromma för manufakturistbiträden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt, en stor internationell affär med mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott. Vid en »at home», hos Ferribys framlägger lorden i tredje kapitlet sin plan. Som medlemmar af direktionen antagas med acklamation lorden, Tony Cornish, major White, upphofsmanen till projektet mr Percy Roden och professor von Holzen.

I fjärde kapitlet gör en enka mrs Vansittart i det gamla diplomathotellet »Vieux Doelen» i Haag bekantskap med mr Percy Roden, för hvars projekt hon visar sig lifligt intresserad. Detsamma går ut på att samlas alla malgamitarbetare och bygga en fabrik åt dem, i afsikt att förse hela världen med malgamit, ett för papperstillverkningen oombärligt ämne. Fabriken skall förläggas till dynerna i Holland.

Femte kapitlet beskriver malgamitarbetarnes ankomst dit med Cornish som vägvisare. Cornish sammanträffar här med Roden och båda företaga en inspektion af fabriken och bostäderna. De förevisa inrättningen för en mängd inbjudna tidningsmän, hvarpå Cornish följer med hem till Roden, där de mottagas af dennes syster.

I sjunde kapitlet läses en interiör af malgamitkontoret i London, där Cornish och lorden sköta »affäerna». Där afhållas äfven små soiréer, vid hvilka en ung mr Rupert Dalkyn och en enkfru, mrs Courteville, voro bland de mera aktiva gästerna.

Efter ett sammanträffande mellan miss Roden och mrs Vansittart i dennas hem följer en scen från malgamitkolonien. Roden och Holzen äro närvarande vid en malgamitbetares dödsbädd.

I nionde kapitlet mötas hos mrs Vansittart miss Roden samt hrr Cornish, Roden och von Holzen. Därpå vidtager ett direktionsammanträde för malgamitbolaget, med lord Ferriby som ordförande. Man beslutar sätta företaget på aktier, hvaraf hvarje arbetare får en. — Cornish och mrs Vansittart sammanträffa på en morgonpromenad i Haag.

(Forts från n:o 14).

De gingo långsamt framåt sida vid sida under träden på Oude Weg och inandades den härliga morgonluften med dess friska vårdofter. Mrs Vansittart ämnade ej afstå från sin egenskap af mentor och vän. För öfrigt befann hon sig gentemot Tony Cornish i ett förhållande, som det är svårt att beteckna. Det är ofta så, att mellan män och kvinnor existerar en viss känsla, som förstöres när man söker närmare definiera den. Endast orden: »Var min vän» göra ofta vänskapen omöjlig. Mrs Vansittart var också en alltför erfaren kvinna för att utsätta sig för någon risk i fråga om en man, hos hvilken hon upptäckt något visst reserveradt, som den öfriga världen ej lade märke till. I vänskap liksom i krig är det oklokt att ej först tänka på reserven.

»Kommer ni ihåg», sade mrs Vansittart plötsligt, »huru förståndiga vi voro i yngre dagar? Hvilken världskänedom och lifserfarenhet besitter man ej, när hela lifvet ännu ligger framför en!»

»Ja», svarade Cornish försiktigt.

»Men om jag predikade aldrig så mycket, gjorde det er åtminstone ingen skada», sade mrs Vansittart med ett litet skratt.

»Nej visst!»

»Och hvad erfarenhet angår, kan man köpa den längre fram».

»Ja, och den vise säljer den åter — med vinst», skrattade Cornish. »Den tillhör ej de varor, som man håller på. Om vi ej kunna sälja den, ge vi bort den för ingenting åt de unga».

»Som taga emot den till ännu lägre värde, än vi själfva tillmätt den. Ni och jag, mr Toni Cornish, tillåta oss, cyniskt nog, billiga fraser för att dölja våra tankar».

De gingo några steg under tystnad. Därpå vände Tony sig hastigt åt sidan och såg på henne. Kring hans tunna läppar spelade en min, i hvilken man nu kunde läsa både vänskap och nyfikenhet.

»Hvad syftar ni egentligen på?» frågade han.

Hon vände sig till honom och betraktade honom med allvarlig och forskande blick, och då

deras ögon möttes, kände de tydligen att vänskapsbandet dem emellan knutits på nytt.

»På edra affärer», svarade hon, »och på begrafningar».

»Båda trista ämnen», anmärkte Cornish. »Men jag är emellertid tacksam för den ära, ni bevisar mig».

Han afbröt sig och åter gingo de under tystnad framåt. Hon kastade en halft förargad blick på honom med en lätt axelryckning.

»Ni säger således ingenting», sade hon och slog upp sin parasoll. »Må så vara. Tiden är kanske icke inne ännu. Men om jag är i stämning när stunden kommer, skall ni få se, att ni i mig har den starkaste bundsförvandt. Ja, ni behöfver ej sätta näsan i vädret och se oskyldig ut. Ni känner er inte så lugn beträffande den där utmärkta malgamitaffären. Men jag begär inga förtroenden, och, *bon Dieu!* jag ger inga själf».

Hon afbröt sig med ett lätt skratt, och såg på honom bakom parasollen. Hon hade lärt sig tusen små konstgrepp, genom hvilka hon i en obetydlig gest eller i en enkel rörelse af sin parasoll eller solfjäder kunde lägga in en hel värld af mening. Dylika konstgrepp användas kvinnor gent emot stackars försvarslöse män, som måste möta slika angrepp med enfaldig min och klumpiga händer.

Cornish besvarade beredvilligt nog hennes skratt.

»Aha!» sade han. »Ni anklagar mig således för att vara orolig och ha mina tankar på annat håll. Jag erkänner mig skyldig. Jag har misstagit mig. Jag steg upp för tidigt. Morgonen var så vacker, att jag kände mig frestad att taga litet motion före frukosten, som serveras klockan half tio på gammalt hederligt engelskt sätt. Vi få rostadt bröd och stekt spätta».

De voro nu åter på Park Straat och kunde se mrs Vansittarts hus. Och denna dam förstod så väl, att hennes följeslagare pratade blott för att slippa säga någonting.

»Vi fara härifrån nu på morgonen», fortsatte Cornish. »Och vi smickra oss med att vi hafva häfdat vår nations ära i dessa mörka landamären».

»Ah, den stackars lord Feriby! Det är så lätt att skratta åt honom. Ni tror honom vara en narr, fastän — eller emedan — han är er onkel. Det gör jag kanske också. Men jag hyser alltid litet misstro gent emot menlösheten hos en person, som en gång visat sig som en skälm. Ni känner ju er onkels rykte — hans förlutna, menar jag, och ej de senare godtgörelseförsöken. Glöm ej detta.»

De hade hunnit fram till hörnet af Oranje Straat, och mrs Vansittart stannade vid sin dörr.

»Ni reser således i dag», sade hon. »Kom ihåg, att jag finns i Haag och — att vi en gång varit vänner. Om jag kan vara er till någon nytta, så vänd er till mig. Ni har varit beundransvärdt diskret, min käre vän. Det har inte jag. Men det fordrar man ej häller hos en kvinna. Om jag får någonting att meddela er, skall ni få höra af mig.»

Hon räckte honom handen och bjöd honom farväl med ett halft skadeglåd leende. Stående kvar i porten såg hon honom aflägsna sig med raska steg.

»Det är sålunda Dorothy Roden», sade hon för sig själf med en slug nick. »Ett egendomligt fall. Förmodligen ett sådant där vid första mötet.»

Syskonen Roden, som i detta ögonblick sysselsatte henne, icke blott tänkte på utan äfven talade just nu om henne. De hade slutat sin frukost, och Dorothy stod vid fönstret och blickade tankfullt öfver dynerna bortåt hafvet. Hennes bror satt kvar vid bordet och hade just tändt en cigarett. Liksom många andra män, hvilka ute visa kvinnan öfverdrifven artighet, hyste han en viss benägenhet för att känna sig fri i hemmet och låt sina kvinnliga anförvänder alledes sakna de företrädesrättigheter, som i allmänhet tillerkännas deras kön. Han var äldre än Dorothy, som alltid i viss grad varit beroende af honom. Hon hade visserligen litet egna pänningar, men hon insåg fullkomligt väl, att om hennes broder gifte sig, skulle hon blifva hänvisad ett arbete för sitt uppehälle. Emellertid trifdes de så länge tillsammans, och Dorothy hyste denna kvinnans tillgifvenhet för sin broder. Denna känsla ser med lugnt och kritiskt öga felen hos sitt föremål. Den väger mannen i vägskålen och finner honom för lätt. Detta är för öfrigt de flesta kvinnors lott. Och denna fördragssamhet får hos dem ersätta den högsta känsla, af hvilken människohjärtat är mäktigt. Och dock finns det män, som missunna dessa tåliga varelser deras små obetydliga triumfer i lifvet, deras lilla emancipation, deras små lagrar, ja till och med deras bicyklar.

»Du tycker icke om detta ställe, det vet jag», sade Percy Roden som en fortsättning på samtalet. Han såg upp från brefven, som lågo framför honom, med ett ganska vänligt och litet beskyddande leende. En beskyddande min är kanske den öfverlistades betäckning.

»Inte vidare», svarade Dorothy leende, »men jag hoppas det blir bättre i sommar».

»Jag menar själfva villan», fortsatte Roden, knackade askan af cigarettens och lutade sig tillbaka i stolen. Han tillät sig förnäma, något blaserade later, som möjligen imponerade på somliga. Men »grandezza» förefaller föga naturlig vid den husliga härden. Och våra beundrare i hemmet kunna ej alltid observera oss.

Dorothy såg fortfarande ut genom fönstret.

»Det lilla stället är ej oäfvat», sade hon, »när man väl hunnit vänja sig vid all sanden».

»Det blir icke för någon längre tid», sade Percy Roden.

»Ah!» sade hon.

»Nej. Jag har kommit att tänka på att det vore bättre att flytta in till Haag — till Park Straat eller Oranje Straat».

Nu vände sig Dorothy helt om mot honom och såg honom rakt i ansiktet.

Hon såg på sin bror med sina förståndiga gråa ögon och sade först ingenting.

»Oranje Straat och Park Straat kosta pänningar», genmälde hon i lätt ton.

»Åh, det gör ingenting», svarade brodern vårdslöst, likt en person som är van att handskas med stora summor.

»Det går således bra för oss?» frågade Dorothy, som hade i friskt minne andra experiment, hvilka icke alltid hållit hvad uppfinnaren lofvat.

»Ja visst. Den här malgamitaffären är någonting att göra af. Och arbetaren är sin lön värd, som du vet. Det finns intet skäl, hvarför vi ej skulle skaffa oss en bättre bostad. Mrs Vansittart känner till ett hus på Park Straat, som skulle kunna passa för oss. Tycker du om henne — jag menar mrs Vansittart?»

Hans ton var åter lätt beskyddande. Malgamitföretaget tycktes verkligen vara en succès, och en sådan är mannens största pröfvosten här i lifvet.

»Ja, mycket», svarade Dorothy lugnt. Hon såg forskande på sin bror, som hon för länge sedan genomskådat. Hon hade också uppfattat mrs Vansittart med en lätthet, som är obegriplig för män men som för kvinnor synes helt naturlig. Hon insåg fullkomligt, att hennes bror ej var den man, som skulle kunna uppväcka minsta gnista kärlek hos en sådan kvinna som den, om hvilken de talade. Och dock antydde Percys ton, lika visst som om han sagt det i ord, att det endast berodde på honom att göra henne till den lyckligaste bland dödliga genom att erbjuda henne sitt hjärta och sin hand. Antingen Dorothy eller hennes bror måste således hafva misstagit sig. Och när det gäller uppfattningen af en annan kvinna, hafva kvinnorna vanligen rätt gentemot männen. Dorothy undrade därför ej häller, om mrs Vansittart älskade hennes bror, hon funderade bara öfver, hvarför denna dam gjorde sig besvär att inbilla honom, att så var förhållandet.

TOLFTE KAPITLET.

»Lycka — det är att vara född glad!»

I Londons förstäder är befolkningen liksom aflagrad i vissa kretsar af aftagande täthet rundt den stora stadens medelpunkt, likt aflagringarna kring en vulkan. Och hvarje eftermiddag mellan klockan fem och sex inträffar en eruption, då London utspyr hela skurar af uttröttade män, som blifva liggande, där de falla — eller, rättare sagdt, där deras säsongbiljetter råka aflämnas dem — till

morgonen då de åter resa sig upp och skockas ihop på väg till den sjudande kratern. Kontorister och handelsfolk falla i allmänhet närmast centrum i en tät massa, begränsad i norr af Finchley och i söder af Streatham. Därpå komma i en vidare krets kontorschefer, statstjänstemän och yngre bolagsmän, hvilka räcka så långt söderut som till Surbiton och norrut till Alexandra Palace. Och ännu längre bort nedfalla i en tunnare guldkur de främsta medlemmarna af den högre handels-, finans- och juristvärlden i de gynnade aflägsnare förstäderna, där de från afton till morgon kunna låsa sig vara på landet och prata om hästar och kreatursraser, med tankar sysselsatta af aktier och utdelningar.

Bankiren Josef Wade var en af dessa, som tack vare bekväma lokaltåg kastades långt ut från centrum. Han var klädd i bonjour, en glänsande cylinder och studerade »Times» under vägen. Han bodde i ett rött hus, hvars yttre var uppfördt af solidt tegel och inre möbleradt med solid komfort.

»Har du något emot det här?» frågade Marguerite.

Det var beläget i den med furuskog lyckligt utrustade förstaden Weybridge.

Josef Wade var enklings sedan några år tillbaka efter en hustru, lika duktig och förständig som han själf. Han talade aldrig om henne med någon annan än sin dotter Marguerite, som just nu slutat sin skolgång. Han inskränkte sig emellertid till en anmärkning om hvad hennes mor skulle hafva ansett om den eller den saken.

Marguerite hade fått sin uppfostran i Cheltenham med en avslutningskurs i Dresden, hvarvid inga omkostnader sparats. Hon hade återkommit från Dresden några månader innan malgamitaffären sattes i gång, och hennes far visade henne allt det intresse man kunde begära under en kinkig finansiell kris. Den tillgifvenhet, som alltid rådt mellan far och dotter, utvecklade sig snart till en annan känsla — någonting obestämdt och halft gäckande å hennes sida, öfverseende och halft godtroget å hans sida.

»Hon ger mig att tänka på», skref mr Wade till Tony Cornish, »och hon är alltför oberäknelig, för att jag skulle känna mig lugn för hennes framtid. Jag ville, att du snart kommer hit och åter middag med oss samt stannar här öfver natten. Om måndag är det Marguerites adertonde födelsedag. Har du lust att komma då?»

»Han är inte trettiofyra än», tänkte mr Wade under det han vek ihop brefvet och kuverterade det, »och hon är just en sådan där flicka, som måste känna respekt för en man, innan hon kan skänka honom — hm — något annat».

Häraf kunde man förstå, att den förslagne bankmannen beredde sig att möta den finansiella krisen.

Cornish mottog mr Wade's inbjudning dagen efter sin ankomst från Holland. Mr Wade hade varit hans faders vän och hans egen förmyndare samt hade äfven varit en aflägsen släkting till Tonys moder, som dött tidigt. Hans bjudningar voro ingalunda sällsynta, och Tony hade ständigt haft för vana att genast antaga dem med åsidosättande af andra. Ett fast vänskapsband hade också uppstått mellan dessa män, som båda voro så vidt skilda till åren och knappt hade en tanke gemensam.

Vid sin ankomst till Weybridge station fann Cornish Marguerite där till mötes med en hög jaktvagn, förspänd med en väryktad och skinande klippare, hvilken hon styrde med ofantlig stolthet och den mest naiva okunnighet. Hon såg glad och liflig ut, ett glänsande brunt hår stack fram under en nätt sjömanshatt och hyn var nästan bländande i sin ungdomsfriska fågring.

»Hoppa upp», sade hon muntert, »och håll dig sedan fast för brinnande lifvet. Nu kommer det att — så ja, stilla pojken! — gå med fart skall du få se. Klart, William. Låt gå!»

William lät gå. Det eldiga djuret gnäggade till, reste sig tvärt på bakbenen och förblef tankfullt stående i denna ställning ett ögonblick, hvar efter det susade i väg som en blixst öfver bron, snuddade tätt förbi en droska och visade det största föräkt för en hög stenar på ena sidan af vägen.

»Har du något emot det här?» frågade Marguerite, då de med en hård stöt klarade hindret.

»Inte alls. Riktigt uppriskande, tycker jag».

(Forts.)

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

Under denna rubrik kommer HVAR 8 DAG att bringa fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuell intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader.

En lång läkarebana.

Den 7 januari 1900 fyller fördelningsläkaren vid första arméfördelningen *d:r A. Falck* i Malmö 75 år. Det är sällsynt att läkarens ansträngande kall tillåter sin innehafvare att till en jämförelsevis så hög ålder kvarstå på sin post och ännu mera sällsynt, att han kan göra det med den kraft och liflighet, som är utmärkande för *dr Falck*, hvilken alltså jämt med oförminskadt nit och intresse sköter icke blott sin fördelningsläkarebefattning, utan äfven sin enskilda praktik.

Johan Henrik August Falck är född i Kristanstad den 7 januari 1825. Efter aflagd studentexamen ägnade han sig åt medicinska studier samt blef 1852 medicine licenciat, 1854 kirurgie magister och 1856 medicine doktor. År 1854 utnämndes han till läkare vid länsfängelset i Malmö och följande år till läkare vid centralfängelset

därstädes. Från båda dessa befattningar tog han emellertid afsked i fjor. Från och med 1856 har han varit förste stadsläkare i Malmö samt från 1874 fördelningsläkare vid första arméfördelningen. År 1864 deltog han som läkare i det danska kriget, hvarför han utmärktes med riddarekorset af danska Dannebrogssorden. Dessutom har han innehåft och innehar fortfarande åtskilliga uppdrag såväl i egenskap af läkare som medborgare.

För den duglighet och det nit *dr Falck* inlagt i sin verksamhet åtnjuter han också allas aktning och erkännande. Äfven offentliga utmärkelser ha härför kommit honom till del. Utom Dannebrogssorden är han innehafvare af Wasaorden 2:a kl., samt riddare af Nordstjerneorden och af Preussiska Röda örns-ordens 3:dje klass.

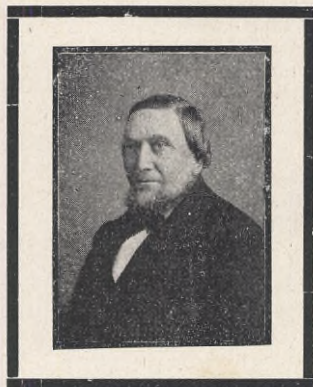
Lars Pålsson. †

Den 19 december afled i Lerberget en af Kullabygdens främste skeppsredare, sjökaptenen *Lars Pålsson*.

Lars Pålsson föddes 1823 i Lerberget, äldst bland en talrik brödraskara och fick tidigt pröfva på lifvits allvar. Med energi kastade han sig in i kampen för tillvaron och redan vid tjugo års ålder trampade han eget däck. Efter några år kunde han genom arbete och sparsamhet utbyta sin lilla jakt mot större fartyg. Han bereste under ett tiotal år England och kontinenten jämte Östersjöhamnarne, hvar efter han, trött på sjömannens oroliga lif, drog sig vid 42 års ålder tillbaka till ett annat verksamhetsfält.

Redan under sin kaptenstid stod han såsom hufvudredare för ej så få fartyg och dessas antal ökades under årens lopp i betydlig grad.

Som sjöman, byggmästare och redare har han som få på sin ort befrämjat sjöfartsnäringen. Men

första målet för *Lars Pålssons* sträfvan var att hjälpa upp det samhälle, där han sett dagens ljus och förbättra dess innebyggares vilkor. Han skydde ingen möda och tvekade ej att ställa sig i spetsen så snart ett för samhället nyttigt företag skulle bringas å bana. Tack vare hans åtgörande äger Lerberget en präktig hamn. Han banade ock väg genom de hardt när ofarbara sandfälten, som skiljde byn från kringliggande orter. Väganläggningen mellan Lerberget och Höganäs blef det sista af de många arbeten, vid hvilka hans namn är knutet.

Hans stora hjälpsamhet mot den fattiga fiskarbefolkningen var ett af hans vackraste drag. Sällan

gick någon ohulpen bort. Barn och barnabarn saknad delas ock af dessa, hos hvilka alla han länge skall lefva i älskad och aktadt minne.

En ny svensk skaldinna.

Antalet vittra damer i vårt land har på de senare åren ökat med flera namn, som på kort tid nått en ej vanlig ryktbarhet. Vi återgifva här bilden af en svensk skaldinna, fröken *Ida Granqvist*, som vid Svenska akademiens senaste stora täfling utmärktes med akademiens *andra pris*. Till denna täflan hade inlämnats ej mindre än 36 skrifter, af hvilka fröken Granqvists sångcykel *Gransus* erhöll främsta erkännandet,

»med särskildt fäst afseende å den skära innerlighet som utmärker sju af dikterna».

Fröken G. är dotter till prosten Johannes Granqvist i Rackeby i Skara stift och förut känd under signaturen »Adi» för en mängd poetiska bidrag i ortstidningar. Vi våga uttrycka en förhoppning att fröken Granqvists kommande vittra arbete skall uppfylla de vackra löften som debuten gifvit.

BREFLÅDA.

B. H. Insänd några skizzer på prof. Vi skola genomläsa dem och honorera hvad vi eventuellt använda.
—/— Tack, men på öfversättningar ha vi uppsjö. Ögonblicksfotografier äro vi tacksamma för, när de kunna antagas vara af allmänare intresse. Vi betala med nöje sådana. Om täflan se nedan!

TILL VÅRA LÄSARE.

HVAR 8 DAGS Täflan N:o 2 för Amatörfotografer

äger rum i januari 1900. De därför afsedda fotografierna skola vara prisenämnden tillhanda **senast den 15 januari**, hvarvid följande föreskrifter på **det noggrannaste** måste iakttagas:

FOTOGRAFI till andra täflingen skall vara af **amatör taget och utgöra porträtt af en eller flere personer.**

TÄFLANDE AMATÖR får icke insända fler än **högst tvenne** fotografier till samma täflan, då han i annat fall uteslutes ur täflingen.

FÖRSEGLADT KONVOLUT med nedan an gifven adress skall omsluta för täflan afsedd fotografi. Å fotografi fästes kupong, försedd med därå önskade uppgifter. Dylika kuponger ha medföljt ett föregående nummer.

OM till täflan insänd fotografi är af insändaren icke endast tagen utan äfven **framkallad, tonad och kopierad**, skall detta **särskildt angifvas**, i annat fall tillgodoräknas icke vid prisbedömandet ett sådant förhållande.

TILL TÄFLAN INSÄND FOTOGRAFI förblir **HVAR 8 DAGS** egendom med förbehållen reproduktionsrätt.

FLERE NYA ÖFVERRASKNINGAR ha vi för år 1900 i beredskap för **HVAR 8 DAGS** exemplolöst stora läsekrets. Vi ha äfven vidtagit anordningar för att möjliggöra tidningens tryckning i så stor upplaga, att mängden af ingående ordres kan ofördröjligen effektueras.

PRENUMERATION bör ske fortast möjligt: på posten, i bokhandeln, i tidnings- eller cigarraffär.
Pris 5 kr. pr helt år. Pr. kvartal 1: 25. Lösnummer 10 öre.

PRISBEDÖMANDET sker liksom vid **första** täflingen af en **prisenämnd** och torde resultatet tillkännagifvas inom januari månads utgång.

PRISERNA komma att utgöra:

I pris Kronor	25.—
II »	15.—
III »	10.—

äfvensom *Hedersomnämmande*.

DIPLOM tilldelas samtliga pristagare.

ADRESS för såväl för täflan afsedda fotografier som för meddelanden rörande densamma är

HVAR 8 DAGS PRISNÄMND FÖR

AMATÖRFOTOGRAFER

LILLA TORGET 2, GÖTEBORG.